

Олександр МІЩЕНКО – поет, прозаїк, перекладач, член Полтавської спілки літераторів, Національної спілки письменників України.

Народився 18 січня 1971 року в місті Лубни Полтавської області. Закінчив Полтавський вечірній університет журналістики. Працював слюсарем механоскладальних робіт на станкобудівному заводі «Комунар», кореспондентом обласної рекламно-інформаційної газети «Акорд», завідувачем відділу сільського життя громадсько-політичної газети «Лубенищина», із 2014 року – редактор цього видання. Упродовж 15 років очолює літоб'єднання імені Олеса Донченка; також є редактором газети літоб'єднання «Ліра».

З першими творами виступив на шпальтах газет «Лубенищина», «Літературна Полтавщина», журналів «Журавлик», «Прозріння» (видання українців Австралії). На сьогодні має в доробку 15 книг: «Екологія душі» (Лубни, 1996), «Жінка з планети Гріх» (Лубни, 1997), «Попереду хвилі» (Київ, 2002), «Картопляний жук» (Лубни, 2003), «Мальва Розпашина» (Полтава, 2005), «Трояндовий витязь» (Полтава, 2007), «Узбіччя» (Лубни, 2009), «Літні пригоди Богданчика Коць-Василашка у Веселашках» (Миргород, 2010), «Полудень» (Лубни, 2010), «Літні пригоди Богданчика» (видання друге) (Лубни, 2012), «Стеариновий хлопчик» (Миргород, 2012), «Новые приключения Айболита» (рос.) (Лубни, 2012), «Невідомі пригоди Мюнхаузена» (Миргород, 2014), «Донбас» (Миргород, 2016).

Переможець Міжнародного конкурсу молодих літераторів «Гранослов» (2000), лауреат Міжнародної українсько-німецької премії імені Олеса Гончара (2001), усеукраїнських премій імені Олександра Олеса (2006), імені Валер'яна Підмогильного (2006). Нагороджений Почесною грамотою Полтавської обласної ради і нагрудним знаком до неї (2010). Лауреат обласної журналістської премії імені Григорія Яценка (2010).

БАНОЧКА МЕДУ

Микола Іванович бачив війну лише краєм ока. А ось післявоєнні злидні пам'ятає добре. Як стояли з самісінького рання біля хлібних магазинів дітлахами, очікуючи, коли жінка в білому фартуху і з величезним ножем у руках розпочне відміряти та кряти буханці свіжовипеченого хліба. Хай і з висівками та кукурудзяною крупкою, а все ж таки хліба! Та й того не можна було купити, щоб наїстися вволю, навіть і за гроші! Хоч і грошей особливих ні в кого не було. А все ж мріялося: от якби! Головним атрибутом залишалися карточки.

А найбільшим щастям було протиснутися під ногами дорослих до прилавка, простягнути карточки, щоб отримати омріяний шматочок хліба! А ще як тітка зиркне з-під лоба на тебе, у величезному картузі і батьківській кухайці, та візьме і згорне в долоню крихти, що натрусилися на прилавок біля різальної дошки за годину роботи, та сипне їх щедрою рукою тобі до простягнутих брудних жмень – ото щастя!

Микола Іванович і досі пам'ятає ті крихти. Ніколи більше за все життя не куштував він смачніших. А коли мати одного разу привезла із заробітків невеличку, грамів на 200, баночку меду, тоді вони із сестрою – діти війни – і взагалі місяць розкошували!

Нині Миколі Івановичу вісімдесят, а матері скоро сто грюкне! Живуть вони цілим кутком у Лубнах. Обоє побудувалися на матеріному городі – він і сестра. Стару хату знесли. Мати тепер живе в сестри, та її доглядає. А іноді старечими ногами й до сина навідується. Прийде, посидить на стільчику у веранді, з невісткою помовчить, та й знову додому йде.

Невістка, треба сказати, у неї не подарунок. Та це і сам Микола Іванович про свою Ліду добре знає. Але щоб при ньому коли та про матір погане сказала – ні!

Було якось пробурмотіла:

– Чого вона ото до нас одно шуляється? Аби їсти дали... Чи її дочка не кормить?

То Микола Іванович такий крик зчинив, що геть! Зареклася Ліда криве слово про матір свого чоловіка мовити.

Із голодного дитинства, мабуть, у Миколи Івановича з'явилася особлива любов до бджіл. Отож як тільки звівся на ноги, першим ділом завів собі пасіку. І ось уже півстоліття бджоли – то найліпші його друзі. Від весни до осені клопочеться ними у дворі. А прийде літо – на поле вулики вивозить.

Найбільше свято для пасічника – викачка меду – запашного, золотистого. Тоді на обійсті Миколи Івановича товчуться всі дітлахи з їхнього кутка – кожен хоче ручку медогонки покрутити, а за це неодмінно отримати шматочок бджолиних стільників із солодким, теплим медком. Ото вже розкіш! Бо це не той мед, що на базарі чи в магазині. Це мед особливий. А смачний, коли його прямо зі стільником жуєш, а залишки неодмінно на окрему тарілочку випльовуєш. Цей мед прямо-таки тане в роті!

А одного разу сталася в Миколи Івановича прикра сімейна пригода. Мед уже відкачав, розлив по банках. Що на базар, а що собі для потреб лишиться. Взяток був добрий – сезон вдалий виявився. Микола Іванович якраз збирався до пасіки в поле їхати, тому поспішав. Уже сів у машину, коли це мати у двір.

– Здрастуйте, мамо! – зрадів Микола Іванович. – Як здоров’ячко?! Нічого? Ну якби нічого! – порадив. – Ви там моєї скажіть, щоб вона дала вам баночку меду! – розпорядився та й поїхав.

Зайшла мати до веранди, а Ліда сама не своя посуд мие.

– Та чула вже! – вигукнула назустріч материному вітанню. – Чула!!! Сходіть візьміть у Любки (Миколи Івановича сестри) півлітрову баночку для меду, бо в нас увесь мед у літрових поналивано – я вам віділлю.

Розвернулася старенька, і так їй гірко зробилося, що сльози самі собою на очі навернулися. Пішла мовчки із синовій хати. Не з’явилася і наступного дня, і через день.

Микола Іванович помітив це діло, запитав у дружини:

– Лідо, чого це мати до нас не ходить?

– А хто її знає?! – знизала та плечима.

– Ти їй меду, як я казав, дала?

– Так вона й не заходила...

– Як же не заходила, коли я її у дворі бачив, сказав, щоб меду баночку взяла!

– Ну то баночки підходящої не було, – пробурмотіла Ліда. – У нас же весь мед у літрових і трилітрових банках розлито!

– Що? – пополотнів Микола Іванович. – То ти матері літрової банки меду пошкодувала?

Такого скандалу в родині ще не було. Але чи можна криком виправити образу? Микола Іванович поніс матері трилітрову банку меду, просив вибачення.

Мати тільки кволо махнула рукою: хіба я не розумію... Усе розумію... Тримайся своєї дружини – вам разом жити. А я вже таке...

Відтоді мед із хлібом, який так любив Микола Іванович, утратив для нього смак. Гірчить він йому в душі запашним тунком. Уже й матері п’ятий рік немає... А ота баночка меду, хай і не з його вина, досі пече Миколі Івановичу в душі пекельним вогнем!

КОРПОРАТИВ

Віктор приїхав у Лубни після шістнадцяти років бродіння по світах. Де тільки він не жив! Об’їздив усю Європу, бував в Америці і навіть Новій Зеландії, просуваючи продукцію одного з аграрних холдингів. За цей час став успішною людиною, представником так званого у Європі середнього класу. Для Лубен – заможним чоловіком. Батьків перевіз свого часу до Італії. Там одружився зі своєю, українською, жіночкою. Та щастя не вийшло... Залишив сім’ї – дружині з дочкою – квартиру. Сам кочує по готелях уже другий рік. Нерухомість, яку міг придбати, – зайвий клопіт для розведеного самотнього чоловіка. Навіщо вона йому?

А от у рідне з дитинства місто його привели наприкінці минулого року спогади... Зустрівся з кількома однокласниками. Посиділи в кафе, позгадували скільне життя та й по всьому. Найкращий, як то кажуть – закадичний, друг Костик, а тепер Костянтин Пилипович, запросив Віктора погостювати до себе. Будинок не з останніх на Південному висілку – двоповерховий із лоджією. Сім’я – дружина і троє дітлахів. Старша, щоправда, мешкає в Києві – навчається на другому курсі Могилянки. Тож гостя поселили у вільну тимчасово кімнату.

А наступного дня Костик узявся вирішувати особисті проблеми друга:

– Вітьок, чого ти сам ось уже кілька років? Не набридло?

– Та все якось... – знітився той. – Ніколи, чи що...

– Облиш. Жінка завжди в чоловіка повинна бути. Хай не дружина, то коханка.

Віктор поморщився, мов від зубного болю.

– Ну добре, не коханка, якщо ти вже такий цнотливий. Подруга, – Костик змовницьки підморгнув. – Які наші роки?

– За сорок...

– Ото ж бо й воно! Роки летять. Чи буде що згадати на старості? Я ж знаю, як там у буржуїв за кордоном, – вичавлюють всі соки.

– Ну не зовсім...

– Словом, так. Післязавтра в нас на фірмі корпоратив. У нас там знаєш, які дівахи!? Відпад. Ноги від вух... Ну і всі інші форми. А головне, не проти з нормальним мужиком замутити. Ти тільки Люсінду – шефову пасію – обминай. Ну там побачиш! І все буде добре. Я з ним уже поговорив щодо тебе. Зацікавився